

GREETJE VAN DEN BERG

Voltooid
en vergeten

VOLTOOID EN VERGETEN

Greetje van den Berg

Voltooid en vergeten

Spiegelserie

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 546 6

NUR 344

www.spiegelserie.nl

Omslagontwerp: Bas Mazur

©2011 Zomer & Keuning familieromans, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

HET KAN NIET WAAR ZIJN.

Vera Goedhardt houdt haar adem in als de mannelijke sollicitant de kamer binnenkomt en met een beminnelijke glimlach handen begint te schudden. Hij kan het gewoon niet zijn, houdt ze zichzelf voor. Ze werpt een blik op de kopie van zijn brief die voor haar ligt. 'Jacco Dupeur,' hoort ze hem zeggen als hij haar krachtig de hand drukt. Het is dezelfde naam die ze ook in de brief heeft zien staan en die geen enkele alarmbel heeft doen rinkelen. Langzaam laat ze haar adem tussen haar tanden door ontsnappen.

Hij lijkt erop, maar hij kan het gewoon niet zijn, houdt ze zichzelf voor. Bovendien zag ze hem twintig jaar geleden voor het laatst. In twintig jaar kan een mens erg veranderen. Ze probeert zichzelf te hernemen, luistert naar de stem van haar man Marius, die wil weten waarom Jacco Dupeur denkt dat hij geschikt is voor de functie van general manager van Hotel Emma. Woorden glijden langs haar heen. Als iedereen lacht om iets wat Jacco zegt, lacht ze mee zonder te weten waarover het gaat.

Zijn stem... Kun je je na twintig jaar nog een stem herinneren? De manier waarop hij binnenkwam, die karakteristieke, enigszins slepende gang... Hij droeg alleen nooit zo'n maatpak. Ze kon hem destijds uittekenen, in zijn jeans met daarop dat krakende leren jasje. Nu wordt het tijd dat zij ook iets zegt. Ze heeft steeds volop deelgenomen aan de sollicitatiegesprekken, die de hele morgen al in beslag hebben genomen.

'Waarom hebt u juist voor ons hotel gekozen?' vraagt ze, om direct te ontdekken dat het de foute vraag was.

'Die vraag heb ik net uitgebreid beantwoord,' zegt Jacco Dupeur. 'Dus als u het me niet kwalijk neemt...'

'Ach nee, natuurlijk... Ik was even met m'n gedachten ergens anders.' Ze heeft een vuurrode kleur gekregen.

'De gesprekken hebben ook al de hele morgen geduurd,' zegt Marius

in een poging haar flater goed te praten. Ze probeert haar aandacht bij het gesprek te houden. Jacco lijkt volkomen ontspannen op zijn praatstoel te zitten. Zijn houding is open; af en toe rust zijn blik op haar, maar niet vaker dan op de anderen.

‘Hoe denkt u over gastvrijheidsbeleving?’ informeert ze. Geen moment zit Jacco met de mond vol tanden. Enthousiast verhaalt hij over zijn aanpak in het verleden en hoe succesvol die uitwerkte. Successen die hij ook in dit hotel wil toepassen.

Zijn grijze ogen kijken haar aan. Grijze ogen waarin ze de lichtjes herkent. Jacco Dupeur... In zichzelf herhaalt ze zijn naam. Dat lijkt helemaal niet op Chris van Rijn. Haar verwarring neemt toch weer toe. Hij is breder dan Chris, maar dat zal ook met het verstrijken van de jaren te maken hebben, net zoals die lijnen in zijn gezicht. Hij is niet eens knap te noemen. Daarvoor is zijn neus te breed, zijn gebit te onregelmatig. Ineens kijkt hij haar afwachtend aan en ze merkt dat hij een reactie van haar verwacht. ‘Ja,’ zegt ze op goed geluk. ‘Ja, dat lijkt me ook.’

Opgelucht constateert ze dat het blijkbaar een acceptabel antwoord is. Joris Verkuijl, de scheidend manager, neemt het woord. Langzaam maar zeker komt Vera weer tot haar positieven. Ze maakt aantekeningen, weet toch nog een paar zinnige vragen te stellen, maar voelt zich desondanks opgelucht als het gesprek met Jacco Dupeur ten einde is.

‘Aardige vent,’ merkt Marius op. ‘Lijkt me competent ook. Ik hou een goed gevoel aan dit gesprek over.’

Joris Verkuijl fronsst zijn wenkbrauwen. ‘Ik weet het niet,’ reageert hij voorzichtig.

‘Ik wel,’ gaat Marius verder. ‘Hij is de enige bij wie ik vanmorgen het idee heb dat hij de capaciteiten bezit om een zaak als deze te runnen. Wat vind jij ervan, Vera?’

Ze zou willen dat ze hem nooit meer hoefde te zien. Tegelijkertijd wil ze nog eens in die grijze ogen kijken, die haar verleden open hebben gewoeld als een mol een perfecte grasmat. ‘Ik heb er ook een

positief gevoel over,' zegt ze bedachtzaam. 'Ik denk dat we deze meneer maar voor een tweede gesprek moeten uitnodigen.'

Joris geeft de voorkeur aan een vrouw. Er zullen twee brieven de deur uit gaan.

Ze ziet hoe Marius haar tevreden toeknikt. Het is wel duidelijk dat de kansen voor Jacco aanzienlijk hoger liggen dan voor de vrouwelijke sollicitant. Jacco... Ze heeft de neiging om hem Chris te noemen. Is het mogelijk dat iemand zo veel op een ander kan lijken? Of misschien lijkt hij helemaal niet op Chris en verbeeldt ze het zich. Maar waarom zou ze het zich verbeelden? Chris is al lang verleden tijd. Al jaren.

Bovendien heeft Jacco Dupeur op geen enkele wijze laten blijken dat hij iets bekends in haar ontdekte. Ze haalt diep adem voor ze opstaat. Jacco Dupeur is een ander dan Chris van Rijn. Punt uit.

Marius Goedhardt was trots toen hij het prachtige Hotel Emma kon openen in een historisch pand in het centrum van Zwartburg. Vroeger was hij een spichtig jongetje, dat op school werd gepest. Misschien was dat juist de reden dat hij zich later helemaal op zijn hobby wierp: kok worden. Toen dat was gelukt, was het bijna vanzelfsprekend dat hij doorging tot hij in zijn vak het hoogste had bereikt: topkok. In het hart van de stad begon hij een klein restaurant, dat al snel een goede naam kreeg. Niet lang daarna opende hij ook nog een hotel in een klein, maar prachtig historisch pand. In minder dan geen tijd was hij in Zwartburg een bekende verschijning geworden, ook al omdat hij af en toe meewerkte aan een kookprogramma op de regionale televisie.

Zijn succes gaf hem zelfvertrouwen, dat op zijn uiterlijk afstraalde. Wilde hij zich vroeger vaak onzichtbaar maken, tegenwoordig durfde hij er best te zijn. Tot zijn verbazing was hij op zijn dertigste een begeerde vrijgezel geworden. Hij hield zich voor dat hij het te druk had voor een relatie, tot hij Vera van Duijvenbode tijdens een culinair evenement ontmoette, waar ze als gastvrouw voor een concu-

rent optrad. Zij was negenentwintig, hij vijfendertig. Ze keken elkaar aan en wisten dat ze bij elkaar hoorden. Vanaf dat moment was het vanzelfsprekend dat Vera gastvrouw werd in het restaurant van Marius.

Twee jaar later trouwden ze. Weer een jaar later werd de tweeling geboren, twee kleine meisjes die ze de namen Gwenn en Britt gaven. Marius was de koning te rijk. Vera ging minder werken. De tweeling kwam op de eerste plaats en ze had er haar handen vol aan.

Hotel Emma was zijn trots. Het was van oorsprong een ziekenhuis, aan het eind van de negentiende eeuw in een gewoon huis gesticht door een groepje nonnen. Jarenlang werden er in het gebouw dus zieken verpleegd. Dat kleine begin groeide in de loop der jaren uit tot het imposante Emma Ziekenhuis, dat in de volksmond nog heel lang het Rooms-Katholieke Ziekenhuis bleef heten, ook al was er geen non meer te bekennen.

Kort na de eerste verjaardag van de tweeling werden in Zwartburg plannen bekend over het samengaan van het Emma Ziekenhuis met het andere ziekenhuis van de stad. Er werd één groot medisch centrum aan de rand van Zwartburg gebouwd. Daarmee kwam er in het historische centrum een unieke locatie beschikbaar waarbij elke horeca-ondernemer z'n vingers zou aflikken. De eerste die zich dat realiseerde, was Marius.

Hij droomde van een hotel en een restaurant in het oude ziekenhuis. Hij droomde van nog veel meer. Op de bovenverdieping moest een gastronomisch paradijs komen, met grote ramen die een prachtig uitzicht over Zwartburg boden. Voorlans zou een lang balkon uitgebouwd worden, waar de mensen op zomerdagen tot in de avond konden genieten van de zon. Hij had al een naam bedacht: La Vista. Marius mijmerde over een Grand Café, een paar verdiepingen lager. Daar zouden de gasten voor minder geld van een uitstekende lunch of heerlijk diner kunnen genieten. Op de begane grond had hij een plek voor een lunchroom gereserveerd. Marius zag het als een ontmoetingsplek voor de doorsnee-Zwartburger die een kopje koffie

wilde drinken tijdens het winkelen of na de vrijdagse markt. De beste bakker van de stad mocht het gebak leveren.

Marius wilde vergaderzalen, een feestzaal, zwembad en sauna. Hotel Emma moest een begrip worden in Zwartburg en omgeving. De kale ziekenzalen zouden worden omgetoverd tot luxe hotelkamers waarin alleen enkele antieke accessoires uit het vroegere ziekenhuis nog aan het verleden herinnerden.

Marius zag sterren.

Hij bleef nooit lang dromen. Al snel zette hij stappen. Vera stond, zoals altijd, achter hem. Dit keer had ze echter niet verwacht dat het hem werkelijk zou lukken.

Het lukte Marius wel. Hij wist het gemeentebestuur te overtuigen met zijn enthousiaste verhalen over een hotel dat niet alleen voor toeristen bestemd was, maar ook voor zakenlui. Hij sprak over werkgelegenheid en uitstraling voor de stad. Marius' dromen werden werkelijkheid. Tweeëneenhalf jaar later waren het kleine hotel en het gemoedelijke restaurant van Marius verkocht en werd zijn nieuwe project geopend door de burgemeester. Hotel Emma omvatte tevens panoramarestaurant La Vista, Grand Café Mezzanino en lunchroom L'Incontro. In Zwartburg heette het gewoon allemaal Hotel Emma en het werd al snel bekend dat je er op de verschillende verdiepingen ook erg lekker kon eten.

Emma werd een begrip in de stad, maar ook in hun leven. Marius ging niet naar de zaak of het restaurant, maar hij ging naar 'Emma', alsof het om een familielid ging.

De media besteedden ruim aandacht aan de nieuwe aanwinst voor Zwartburg en prezen de strakke, maar toch warme inrichting. De culinair recensent sprak in een gerenommeerd dagblad lovende woorden over de gerechten die hij in het gastronomisch paradijs had geconsumeerd. Al snel was het hotel volgeboekt, kwamen er steeds meer aanmeldingen voor het conferentiecentrum binnen, werd de lunchroom een rustplek voor winkelende dames, liep de sauna als een trein en werd het kleine, maar prachtig ingerichte

zwembad door de gasten zeer gewaardeerd.

Een kleine domper volgde een paar weken geleden toen Joris Verkuijl aangaf dat hij een nieuwe baan in het westen van het land had gevonden. ‘Kleiner en gemoedelijker,’ meende hij. ‘En naar mijn idee past dat beter bij me.’

Marius had zich zorgen gemaakt. Joris draaide al zo lang binnen zijn bedrijf mee. Voor zijn gevoel was hij meegegroeid. Hij zag er tegen op om met een ander verder te moeten, maar Joris was niet te vermurwen. ‘We zoeken samen naar een goede opvolger,’ had hij geruststellend tegen Marius gezegd. ‘Er lopen voldoende gekwalificeerde managers in Nederland rond.’

In Jacco Dupeur leek Marius die nu te hebben gevonden. Dat Joris twijfelde, vond hij vervelend. Dat Vera het met hem eens was, versterkte hem in zijn gevoel dat het goed zat. Zijn droom kon verder uitgebouwd worden.

Marius was gelukkig.

Vera was ook gelukkig, al werd ze soms duizelig als ze over de astronomische bedragen hoorde die Marius in het project had geïnvesteerd. Ze probeerde vertrouwen te hebben. Marius was een man met een tomeloze ambitie, maar hij zou nooit onverantwoorde risico’s nemen. Vera werd ‘de vrouw van’ en ze probeerde zich in die positie zo goed mogelijk te presenteren. Haar grootste geluk was de tweeling. Gwenn en Britt waren uiterlijk twee identieke meisjes. In gedrag was Gwenn veel brutaler dan Britt, die graag haar zusje volgde, maar zich meer op de achtergrond hield. Vera herkende zichzelf in Britt, moest soms haar uiterste best doen om haar niet te veel te beschermen. Soms was ze zelf verbaasd over de liefde die ze voelde voor haar kinderen. Ze had nooit geweten dat het zo zou zijn.

Ze had zelfs nooit geweten dat het ooit voor haar zou zijn weggelegd. In eerste instantie had ze geweigerd toen Marius haar vroeg om twee dagen in de week de functie van gastvrouw in het hotel en

restaurant te vervullen. Toen de meisjes bijna naar de basisschool gingen, was ze van gedachten veranderd. Voor die twee dagen had ze een prima oppas geregeld, zodat ze zich met een gerust hart aan haar werk kon wijden. Ze genoot ervan.

Vorige week had ze nog gedacht dat ze zo'n gelukkig mens was dat het haar bijna angstig maakte. Verdriet van vroeger was verleden tijd. Dat had ze werkelijk gemeend.

Hoe is het dan mogelijk dat de komst van Jacco Dupeur zo veel emotie in haar oproept? Het is een gedachte die haar maar niet los wil laten en ze ergert zich eraan. Ze had er toch een punt achter gezet?

Nadat het tweede gesprek een week later heeft plaatsgevonden, moet de kogel door de kerk. Wordt Jacco Dupeur de opvolger van Joris Verkuijl of krijgt Hotel Emma een vrouw aan het hoofd?

Joris voelt erg voor die laatste optie. 'Die Dupeur... Ik weet het niet,' probeert hij zijn gevoelens onder woorden te brengen. 'Ik ben me ervan bewust dat ik geen steekhoudende argumenten heb waarom ik deze man niet de juiste persoon vind.'

'Ik heb wel een aantal punten waarom ik niet erg onder de indruk ben van die mevrouw,' brengt Marius er tegenin. 'Eén daarvan is dat ze me niet recht aankijkt, en dan krijg ik altijd het gevoel dat iemand iets te verbergen heeft. Daarnaast heeft ze weinig ervaring. Wat denk jij ervan, Vera?'

Ze aarzelt even. Opnieuw heeft de gelijkenis met Chris haar getroffen in Jacco. Misschien is het verstandiger om voor die mevrouw te gaan.

Haar gevoel overwint. 'Ik denk dat Marius gelijk heeft. Binnen ons bedrijf hebben we behoefte aan iemand met ervaring en overwicht.'

'Jullie moeten met hem verder,' zegt Joris berustend. 'Het is best mogelijk dat zal blijken dat ik helemaal verkeerd zit met m'n gevoel. Dat hoop ik van harte. Uiteindelijk moet jullie mening doorslagge-

vend zijn. Ik zit straks niet met hem opgescheept.' Hij probeert het luchtig te brengen, maar Vera leest de ernst in zijn ogen.

'Mijns inziens is die Jacco een joviale vent die goed met het huidige personeel om zal kunnen gaan.' Marius roert nadenkend in zijn koffie. 'Ik denk dat hij mensen op de werkvloer goed zal weten te motiveren. Ik was onder de indruk van zijn ideeën en de manier waarop hij die wilde realiseren. Bovendien vind ik hem een representatieve verschijning. Vind jij hem eigenlijk aantrekkelijk, Vera?'

Ze schrikt ervan. 'Wat is dat nu voor een vraag?' Een rode bloes kruipt vanuit haar hals omhoog. Ze herstelt zichzelf direct en probeert haar warme wangen te negeren. 'Knap zou ik hem niet willen noemen, maar hij heeft zeker iets charmants.'

'Dat bedoel ik, en ook dat is voor zo'n functie een pre, al wegen capaciteiten zwaarder.'

Joris poetst nadenkend de glazen van zijn bril op, maar doet er het zwijgen toe.

'Dan zijn we eruit,' concludeert Marius tevreden. 'Ik denk dat Jacco Dupeur de man is die weet wat een vijfsterrenhotel nodig heeft.'

Joris leunt achterover en sputtert niet langer tegen.

Vera haalt diep adem. Moet ze nu niet gewoon zeggen dat hij lijkt op iemand die ze vroeger erg goed heeft gekend? Is het wel goed als deze man hier komt werken? Kan ze niet beter het zekere voor het onzekere nemen? Ze kan zich natuurlijk heel erg vergissen, maar de gelijkenis roept al zo veel pijnlijke herinneringen op. Haar blik dwaalt naar buiten, waar ze net de bovenste kale takken van de grote eik op het voorplein kan ontwaren. Het jaar is nog jong en de eerste week van januari heeft alleen nog maar kille, grijze dagen laten zien. Ze vouwt haar handen in elkaar. Als ze iets tegen Jacco Dupeur in wil brengen, moet ze het nu doen.

'Vera, jij bent het toch met me eens?' wil Marius nog eens weten. Ze maakt zich los van het winterweer buiten en knikt instemmend.

Daarmee is de benoeming van Jacco Dupeur als general manager van Hotel Emma een feit.

Een maand later doet Jacco zijn intrede in hun hotel, waar hij eerst nog door Joris zal worden ingewerkt. Vera is nerveus op de maandagmorgen van zijn aantreden. Ze heeft geprobeerd zich voor te bereiden. Dit is Jacco Dupeur, houdt ze zich voor. Chris van Rijn zal ze nooit meer zien. Toch kan ze niet voorkomen dat ze opnieuw onder de indruk raakt van zijn verschijning als hij haar de hand drukt. Weer overvalt haar de vreemde gewaarwording dat Chris van Rijn voor haar staat.

Ze ziet zijn grijze ogen, zijn innemende glimlach, en voelt haar hart bonzen. Hij draagt een smaakvol kostuum met een fijne krijtstreep, daaronder een lila overhemd en een ingetogen stropdas die er geweldig bij kleurt. Alleen al daarom lijkt het onmogelijk dat hij de man is die vroeger zo'n indruk op haar maakte. 'Ik hoop op een prettige samenwerking,' zegt hij, en nergens blijkt ook maar uit dat hij haar herkent.

'Daar vertrouw ik op,' antwoordt ze, en ze meent het.

Ze ontmoette Chris van Rijn toen ze twee dagen na haar zestiende verjaardag ging zwemmen in een kolk vlak naast haar ouderlijk huis. Het was een schitterende zomerdag. Ze had vakantie en al vroeg installeerde ze zich met een flink badlaken, een tas met een fles cola en een zak broodjes, alsof ze uren van huis was verwijderd. Soms beeldde ze zich dat ook in. Haar ouders wilden niet op vakantie. Ze vonden het zonde van het geld. Stond hun woning niet op een prachtig plekje aan een dijk die het oude Overijsselse land van de nieuwe Noordoostpolder scheidde? Waarom zouden ze honderden kilometers of meer rijden als ze van hun eigen tuin konden genieten? Tijdens de zomervakantie vertrokken haar vriendinnen naar onbekende oorden, waar ze tal van leuke buitenlandse jongens ontmoetten. Niemand kwam ooit op het idee om haar mee te vragen. In die weken probeerde zij zich thuis te vermaken. Af en toe ging ze met haar ouders en broer een eind fietsen, of een dagje naar een grote stad of een braderie. Met mooi weer ging ze naar de kolk, hele-

maal alleen, voorzien van proviand waaraan ze dagen genoeg zou hebben.

Meestal zocht ze al vroeg haar plekje op. Zo was het grasland rondom de kolk een hele poos van haar alleen. Die morgen was het plotseling anders. Tot haar verbazing lag er al een badlaken en al gauw werd het haar duidelijk dat de eigenaar daarvan met ferme slagen door het water zwom. Op de een of andere manier irriteerde het haar. Elke morgen was zij de eerste die daar aan het water lag, terwijl ze in de loop van de dag steeds meer mensen zag komen. Het voelde nu alsof hij iets had weggenomen wat haar toebehoorde. Ontstemd spreidde ze haar badlaken uit op het gras, een heel eind bij hem vandaan. Ze wachtte met zwemmen tot hij al even uit het water was. Het was alsof ze zijn blik op zich gericht voelde bij elke beweging die ze in het water maakte. Toen er meer badgasten arriveerden, voelde ze opluchting.

Hij was de hele dag op zijn plekje blijven zitten.

De volgende dag arriveerde ze nog vroeger dan normaal en toch bleek hij er ook al te zijn. Nu zwom hij niet. Hij groette haar alsof hij haar kende en met een brede grijns hield hij haar voor dat ze niet zo ver bij hem vandaan hoefde te gaan zitten. Zij lachte als een boer met kiespijn en legde haar badlaken nog verder bij hem vandaan dan de dag ervoor.

Kort na de middag stond hij ineens naast haar en vroeg of ze een ijsje wilde. Ze weigerde en hij wilde de reden weten. Tot haar ergernis bleef hij aanhouden tot ze uiteindelijk toestemde. Hij haalde een aardbeienijsje, kwam met zijn badlaken terug en installeerde zich genoeglijk naast haar. Waarschuwendende woorden van haar moeder zetten zich vast in haar hoofd. Wat wilde deze jongeman met zijn ijsje van haar? Hij was misschien wel vijf jaar ouder dan zij. Ze keek om zich heen wie ze om hulp kon vragen als hij handtastelijk zou worden. De mensenmenigte om haar heen stelde haar gerust.

Het leek alsof hij niets van haar terughoudendheid in de gaten had. Hij informeerde naar haar opleiding, wilde weten hoe oud ze was en

of ze nog op vakantie ging. Steeds zag ze zijn blik belangstellend op zich gericht en haar pantser smolt toen ze in zijn ogen keek. Grijsze ogen, met lichtjes erin. Ze wilde niet, maar ze moest gewoon steeds weer naar die lichtjes kijken. Zijn stem klonk mannelijk en warm. Ze vond het heerlijk om ernaar te luisteren.

De hele middag bleef hij naast haar zitten. Allerlei onderwerpen kwamen aan bod. Hij informeerde naar haar ouders, haar huis en haar vriendinnen. Geen moment werd hij handtastelijk en aan het einde van de middag realiseerde ze zich dat ze het heerlijk vond dat hij naast haar zat. Met spijt in haar hart nam ze afscheid van hem, met de toezegging dat ze er de volgende dag weer zou zijn, net als hij. De weerberichten voorspelden opnieuw een mooie dag.

De voorspellingen zaten ernaast. Het regende pijpenstelen. Diep teleurgesteld probeerde ze de dag door te komen, hopend dat het de volgende dag beter zou zijn, dat de weermannen er opnieuw naast zouden zitten. Zij hadden voor de komende dagen regen voorspeld. Dit keer kregen ze gelijk. Drie dagen lang liep ze met haar ziel onder haar arm, tot de vierde dag weer overrompelend zonnig begon. Chris lag al op z'n plekje toen zij arriveerde. Ze drapeerde haar badlaken vlak naast dat van hem. Een kwartier later wisselden ze hun eerste kus uit, die het begin inluidde van een warme romance waar niemand in haar omgeving iets van begreep. Zij was een serieus, timide meisje van zestien. Ze zat in de eindexamenklas van de mavo. Hij was een jongeman van twintig met een baan als verkoper in een garage. Chris had een vlotte babbelaar, hij nam het leven luchtig op. In de garage moest hij er keurig gekleed bij lopen, maar zodra hij thuis was, kleepte hij zich om. Zij zag hem nooit anders dan in versleten jeans, kleurige shirts en, bij iets killer weer, een leren jack.

Vera's ouders waren niet blij met hem. Ze hielden haar voor dat hij niet bij haar paste. Hij was te oud, hij had te veel praatjes. Dat was nou juist wat Vera zo in hem aantrok. Alle ruzies met haar ouders ten spijt, verdiepte haar liefde voor Chris zich elke dag meer.

Dat duurde bijna vijf intense maanden.

En toen, vlak voor Kerstmis, gebeurde het onvoorstelbare: ze kregen ruzie. Het onderwerp daarvan was voor Vera misschien nog wel schokkender dan de ruzie zelf.

Het was vrijdagavond. Samen waren ze naar een discotheek geweest, maar Chris leek zich daar niet te vermaken en daarom waren ze vroeger dan normaal huiswaarts gekeerd. Ze zat bij hem achter op de fiets, haar arm om zijn middel. Ze vond dat hij weinig praatte en informeerde of er iets aan de hand was. Chris reageerde kriegel. Waarom zou er iets aan de hand moeten zijn? Hij vond het vanavond gewoon een keer niet leuk in die discotheek. Bovendien moest hij de volgende morgen weer werken, dus hij wilde het ook niet laat maken.

Even later namen ze afscheid, vlak bij haar huis. Hij had zijn fiets in het gras gelegd. Ze stonden achter de schuur van een woning die al een tijdje te koop stond. Hun afscheid duurde altijd lang, ze praatten, ze kusten elkaar en ze vonden het moeilijk om elkaar los te laten. Die avond was het niet anders. De wind joeg kil over de dijk. Dat is haar nog heel erg bijgebleven: het was behoorlijk koud die avond. Om die reden rammelde Chris aan de deur van de schuur. Tot haar schrik en verwondering gaf die deur mee. Zelfs nu kan ze zich nog de geur die daar hing, herinneren: de bedompte geur van een ruimte die te lang niet is gelucht. Chris vond in het donker toch een hoekje met een oude deken. Zij was vies van die deken en daarom trok hij zijn jas uit en legde die eroverheen. Zijn gezicht was in het donker bijna niet te zien, maar dat hinderde niet. Ze voelde hem en ze was nergens bang voor.

Vera deelde de angst van haar moeder niet, die haar er steeds op wees dat Chris op een leeftijd was dat hij meer zou willen dan alleen een kus. Zij vertrouwde hem. Nooit was hij verder gegaan. Ze had verwacht dat hij dat die avond ook niet zou doen.

Zijn handen openden haar jas, schoven onder haar truitje. 'Dat we toch niet eerder op dit idee zijn gekomen,' had hij gefluisterd. Buiten gierde de kille wind, maar binnen was het ook niet bepaald warm. Zijn handen zochten zich een weg over haar blote huid.

‘Ik heb het koud,’ rilde ze, en ze wilde haar jas weer dichtdoen.
‘Ik maak je warm. Lief klein Veertje, ik maak je warm.’ Zijn handen verhinderden haar dat ze de jas weer dichttrok.
‘Niet doen. Chris, toe nou...’ Ze voelde zijn mond, die van haar hals in de richting van haar borsten gleed. ‘Chris, hou nou op!’
Zijn ademhaling klonk diep en maakte haar bang. Het leek wel alsof ze hier met een vreemde lag en ze wilde dit niet.
‘Ik moet naar huis,’ zei ze met de moed der wanhoop en ze probeerde zich onder hem vandaan te worstelen.
‘Je hoeft nog lang niet naar huis. We zijn veel vroeger dan anders.’ Zijn adem in haar hals, zijn handen die pogingen ondernamen om haar beha open te maken.
‘Ik wil dit niet,’ zei ze nog eens en probeerde hem van zich af te duwen, maar hij was te zwaar.
‘Kom op, Veertje. Doe niet zo kinderachtig. Stribbel nou niet zo tegen. Je zult zien dat je het hartstikke fijn vindt.’
Met die woorden leek hij helemaal niet meer op Chris die altijd lieve dingen zei. Ze voelde nu ook dat het hem daadwerkelijk gelukt was om haar beha los te maken.
‘Chris, nee...’ Ze klappertandde. ‘Doe dat nou niet, Chris...’
‘Doe dat nou niet, Chris,’ bouwde hij haar na. ‘Je denkt toch niet dat je me steeds aan het lijntje kunt houden?’
Toch haalde hij zijn handen weg en ging rechtop zitten. ‘Ik wist echt niet dat je nog zo’n kind was.’ Zijn woorden maakten de afstand tussen hen steeds groter.
Ze wilde iets zeggen, maar haar mond beefde zo. Met trillende vingers trok ze haar truitje naar beneden en knoopte haar jas dicht.
‘Wanneer spreken we weer af?’ wilde ze toch weten.
‘Afspreken? Hoezo afspreken?’ Het klonk afgemeten. ‘Hoe kom je erop? En geef me nu m’n jas maar terug. Zo warm is het hier niet.’
Onhandig stond ze op.
Hij worstelde met zijn jas in het donker. Even later trok hij de rits omhoog.

‘Chris, je begrijpt het toch wel?’

‘Je hebt me al die tijd aan het lijntje gehouden, alsof ik een klein kind ben,’ had hij haar toegebeten. ‘Ik wist echt niet dat je zo kinderachtig was.’

Ze begreep niet waarom hij zo was, ze begreep wel dat hij haar alleen maar had willen gebruiken en dat het nu voorbij was tussen hen.

Ze wilde niet huilen, maar de tranen lieten zich niet tegenhouden. Stilletjes rolden ze over haar wangen. Tranen van woede, van verdriet en van vernedering.

Gelukkig was het donker.

Als ze aan de weken erna denkt, voelt ze weer de eenzaamheid, het verdriet waarover ze met niemand praatte. Haar familie had ze kort meegedeeld dat het uit was tussen Chris en haar. De opluchting droop bijna van het gezicht van haar moeder. Niemand informeerde naar de reden.

‘Ik vond hem een gladjanus,’ zei haar broer Jeroen eerlijk. ‘Dus ik kan er niet om treuren.’

Later kwam hij met het verhaal dat een werknemer van de garage waar Chris werkte spoorloos was verdwenen, nadat hij op zaterdag de dagopbrengst niet in de kluis had gestopt, maar in zijn tas. Ze had niet willen geloven dat het om Chris ging en het krantenbericht dat ze er later over las, versterkte dat alleen maar. Het ging weliswaar over een twintigjarige werknemer, maar de initialen klopten niet. Het was absoluut niet C.v.R. Maar of het J.D. was geweest, wist ze nu niet meer.

In die tijd deelde ze haar verdriet met niemand. Daarvoor voelde ze zich te veel vernederd. Uiterlijk leefde ze haar leven gewoon verder, maar vanbinnen was ze gewond. Langzaam maar zeker heelde haar gebroken hart. Wel was ze voorzichtig geworden in de liefde, bang als ze was om weer gekwetst te worden. Mannen hield ze op afstand, tot ze Marius ontmoette.

Met Marius had ze er weer vertrouwen in gekregen. Chris was een

naam op de achtergrond geworden, die met de komst van Jacco opnieuw zijn intrede in haar leven had gedaan.

Ze wilde het niet.

Ze wilde het wel.

GREETJE VAN DEN BERG

Voltooid en vergeten

Ooit was Marius Goedhardt een buitenbeentje als zoon van een verbitterde, alleenstaande moeder. Maar als kok heeft hij de afgelopen jaren zijn sporen verdiend.

Marius wordt eigenaar van een hotel en weet daarna een oud ziekenhuis om te bouwen tot het imponerende hotel en conferentiecentrum Hotel Emma, samen met zijn vrouw en rechterhand Vera. Dan doet Jacco Dupeur zijn intrede in het imperium van Marius. Zijn komst brengt bij Vera veel onverwerkte herinneringen boven. Er klopt iets niet met Jacco, vindt ze. Of laat ze zich te veel door het verleden leiden? Marius heeft ook geen goed gevoel bij Jacco. Maar hij heeft urgentere zaken aan zijn hoofd, want zijn droom lijkt in te storten... en daar weigert hij aan toe te geven.

Greetje van den Berg schrijft al ruim vijftientwintig jaar familieromans. Als auteur in de Spiegelserie heeft zij een rijke titellijst bijeengebracht. Met haar man woont Greetje van den Berg in de Noordoostpolder.

ISBN 978 90 5977 546 6 NUR 344

Zomer & Keuning

www.spiegelserie.nl